

10

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Nechte děti přicházet ke mně,
nebraňte jim,
nebot' takovým patří království Boží.“*

Mk 10,14

Úvodní slovo

Závěr školního roku v naší farnosti je trošku rušnější než jiné roky. Je to dobře – máme tak více příležitostí otřepat se z každodenního shonu a únavy a vnímat i ty Boží dary, které jindy míváme nepovšimnuty. Mám na mysli především dar duchovních povolání, a také dar života vůbec.

Kolikrát si uvědomujeme, jak je dobře, že máme mezi sebou kněze? V našem kostele si ani neumíme představit, že by

nebyl. A přitom jsou u nás farní společenství, kde vidí kněze v neděli třeba jen jednou za měsíc. Tím nechci říct, že bychom my, kněží, zde ve farnosti cítili málo podpory duchovní i hmotné. Ale chtěl bych, abychom v tyto dny více prosili právě za ty farnosti, které kněze nemají. Abychom byli vnímaví k situaci jiných – a také abychom dokázali Bohu nabídnout třeba i své děti, pokud by je chtěl povolát do své služby!

Váš otec Petr Vrbacký

Náhle se ozval z nebe hukot. . .

jak jsme prožívali Letnice

Také v našem kostele se ozval hukot, nastal chaos a myslím, že mnohé z nás zachvátil strach. Bylo to pravou připomínkou svátku Letnic, kdy Duch svatý za obdobného hlomozu vstoupil do srdcí všech, kdo se jím nechali naplnit a vést.

V neděli o Seslání Ducha svatého nás dva mladí lidé z naší farnosti vyzvali k odhození stereotypních návyků a k otevření se Bohu i bližnímu. V praxi po nás chtěli, aby všichni lidé sedící či stojící vpravo přešli na levou stranu a naopak (odtud zmíněný hukot a chaos). Dále nás vyzvali, abychom se otevřeli vůči těm, kteří nám stojí nejbližší, usmáli se na ně a představili se jim – a k tomu byla zapotřebí pro ty méně smělé z nás jistě notná dávka odvahy. Také náš pan farář přecházel ze strany na stranu, usmíval se a už o něm mnozí víme, že se jmenuje otec Petr a že se umí nejen usmívat, ale i nádherně od srdce smát.

Jistě – zajímavá forma liturgie není všechno, ale způsobila nám radost a připravila k soustředění. Obnovení svátosti biřmování mělo myslím pro všechny přítomné velký význam. Každý sám za sebe vyslovoval ono „VĚŘÍM“, a přece cítil i podporu druhých. Já osobně mohu napsat, že můj dlouhodobý problém: malá důvěra v Boha a strach odevzdat se plně do jeho vůle – neboť „kdoví, zda Bůh správně

odhadne, kolik toho snesu“ – nesmějte se prosím příliš nahlas – že prostě tento strach ustupuje někam do pozadí a umiňovala jsem si, že se s pomocí Ducha svatého vynosnažím, aby tam už zůstal.

Děkuji dobrému Bohu za tuto bohoslužbu a také otci Petrovi a všem mladým, skrze které působil.

– mv –

Co se událo

z farní matriky

V květnu se s námi rozloučili:

Emilie Pavlíčková	88 let
Cecilie Salvetová	72 let
Marie Špalková	82 let
Markéta Stašková	76 let
Marie Nesvadbová	84 let
Ludmila Pokorná	93 let
Amálie Bechtoldová	90 let

V květnu byli pokřtěni:

Eliška Terezie Hanáková	28.12.1999
Matěj Tomáš Jan Brabec	22.3.2000
Daniela Marie Karlíková	15.2.2000
Kristýna Anna Karlíková	15.2.2000
Markéta Jana Slavomíra Štočková	9.2.2000
Vojtěch Šimek	29.9.1999
Filip Karel Prokeš	11.4.2000

Informace

aktuální dění ve farnosti

- V minulých dnech jsme vykonali přátelskou oficiální návštěvu „na nejvyšší úrovni“ (tzn. ve složení farář, kaplan a kostelník) na faře v Zábrdovicích. Kdo se pamatujete na zprávu o podobné návštěvě před rokem, a kdo jste se tam tenkrát třeba i byli podívat, tak byste teď jen zírali – tak jako jsme zírali my. Nově vybudované prostory dětského centra i zrekonstruované části staré farní budovy dělají ten nejlepší dojem. A protože jste i vy mnozí pomohli svými financemi, i vám patří poděkování!
- **Farní knihovna** (v kapli u sakristie) je otevřena každý pátek od 17:00 do 17:30 a po mši sv. do 18:30. Nabízíme duchovní literaturu, životopisy i beletrii.

Slovo nemocným

Pokládáme utrpení nynějšího času za nic ve srovnáním s budoucí slávou, která se na nás zjeví.

Řím 8,18

Každý člověk přirozeně touží po zdraví, protože nemoc je pro něj těžká, zvláště když je dlouhodobá, bolestná a působí, že je nemocný odkázaný na pomoc jiných lidí. Proto se každý musí snažit udržet si dobrý zdravotní stav co nejdéle

a musí využívat všechny přirozené prostředky, které mu zdraví zachovávají. Je to i Boží přikázání, které nás zavazuje ve svědomí, abychom dělali všechno, co je v našich silách, aby bylo naše zdraví co nejlepší. My se musíme snažit o získání zdraví i tehdy, když je nemoc velmi těžká, a nesmíme se vzdávat. Ze životopisu svatého Pavla víme, že on také prosil o uzdravení z nemoci, která mu působila mnoho potíží. Vyslyšen nebyl, neuzdravil se. Proto i my musíme počítat s tím, že třeba nebudeme vyslyšeni a že poneseme obtíže nemocí beze změny.

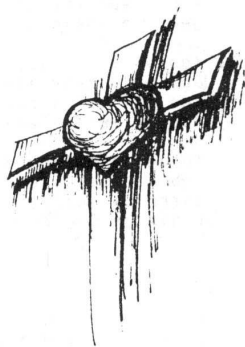
Skutečně těžkou nemoc někdy dokonale nepochopíme rozumem, ale jsme schopní se s ní vyrovnat, když ji přijmeme s vírou v dobrotu, vševědoucnost a všemohoucnost Boží, to znamená, když věříme, že Bůh ví o každé naší bolesti, zná naše síly a schopnosti a ví, co můžeme unést a jakou pomoc nám má dát. Když tak přistupujeme k nemoci, dáváme celému našemu jednání hodnotu, která je trvalá. Nesmíme se při tom soustředit jen na svoji osobu a těžkosti, které snášíme, ale máme se snažit pochopit, co nám chce Bůh v té chvíli sdělit a jak má nemoc ovlivnit nás i lidi kolem nás. Musíme věřit, že i když v této chvíli nechápeme Boží záměr, pochopíme ho později. Když budeme prosit o pomoc, jistě ji dostaneme, ale ta pomoc nemusí vypadat tak, jak si ji představujeme. Bůh ví, co je pro nás dobré a kdy nám to má dát.

Doba nemoci nás může vést k zamyšlení se nad naším životem, nad tím, jaký

je náš vztah k Bohu a lidem, co máme na sobě zlepšit a jak jednat, aby nám naše nemoc prospěla. Pravděpodobně nám nepomůže, když budeme pátrat v minulosti a hledat, čím jsme si nemoc zavinili, protože smyslem nemoci může být zkouška naší trpělivosti a oddanosti vůči Bohu a ne trest za nějaký konkrétní skutek. Větší význam než přemýšlení o minulosti má snaha prožívat nemoc v přítomnosti tak, aby nás to Bohu přiblížilo.

Z knihy Job víme, že i Job, když byl těžce zkoušen a opuštěn od všech lidí, se ptal: „Proč právě já?“ To je otázka, která může napadnout každého, ale jasnou a jednoznačnou odpověď nikdo nenajde. Ani v těch největších trápeních nesmí člověk ztratit svoji víru v Boha a důvěru v jeho dobrotu, protože kdyby tyto vlastnosti ztratil, mohl by se snadno zatvrdit a trvale se od Boha odvrátit. Bez víry v Boha se těžko prožívají bolesti a pocity naprosté bezmocnosti, ale s Boží pomocí může člověk úspěšně prožít všechno, co mu jeho život přinese.

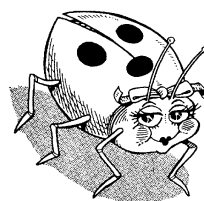
O. Josef Šik

Závody Martina Středy

jak jsem jela poprvé

Doma jsem si v pátek večer ještě zopakovala uzly, morseovku a zdravotvědu. V sobotu 10. 6. jsme dojeli do Soběšic na start a v 9.15 začalo ZMS. Já jsem neměla skupinku, a tak jsem se přidala ke Kristýnce a Peti z Křenovic a jmenovaly jsme se Berušky.

Na trase bylo šest kontrol. Stezka, střelba hvězdicí a lukem, střelba ze vzduchovky, zdravotvěda, morseovka, uzly a přírodověda. Nejvíce se mi líbila kontrola číslo jedna. Musely jsme proběhnout korytem, přejet potok na zavěšené karabině, po zadku sjet stráň, vyručkovat na kopec po laně a nakonec po lanovém žebříku mezi stromy přelézt. Uf, to byla fuška! Peťa a Kristýna z mojí skupiny musely jet na nádraží dříve a ten zbytek jsem musela dojít se Silven. Po šesté kontrole jsme šly do cíle, kde už bylo vyhlášení vítězů. První byly L'amico, Štístko a Minehava. A já jsem dostala zvláštní diplom za zvládnutí stanovišť s nadšením. Bylo to fajn a příští rok pojedou znovu.

Čmelda, 9 let

Zlatý BiGy Wolejbal

jak žije naše mládež

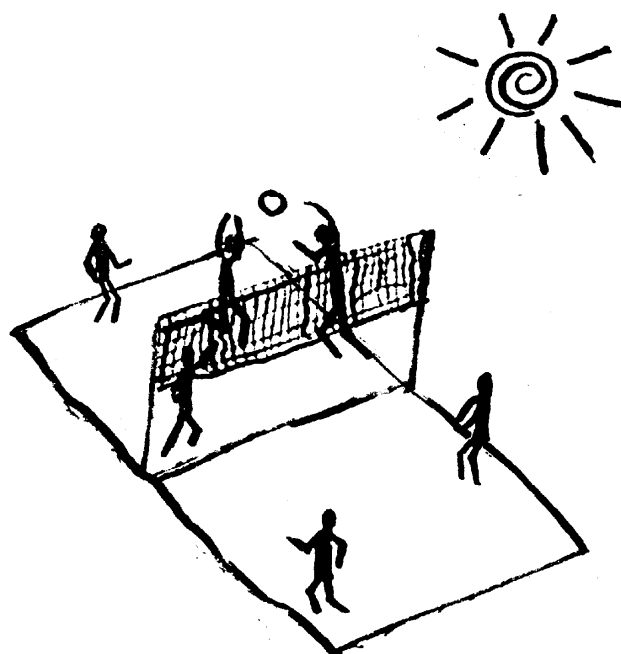
V neděli 4. června 2000 přesně ve 12:00 začal na BiGy (Biskupské Gymnázium) volejbalový turnaj zvaný „Wolejbal we dwanáct“. Původní ambiciózní plány postavit dvě KrPolská družstva pod vedením Pipa a Víti Zahradníčka nakonec nevyšly, a tak mezi osmi zúčastněnými týmy byl jediný, zato skvěle obsazený, výběr naší farnosti. Do posledního okamžiku utajovaná ☺ sestava s překvapením čítala deset jmen: Pavel Antl, Staňa Buchta, Míša Danielová, Klára Fantová, Martina Fialová, Monika Kasalová, Pip, Jiří Slavík, Zdenča Topinková a Mara Zejda.

Družstva byla rozlosována do dvou skupin, kde hrál každý s každým, první dva pak postupovali do semifinále. Hned v prvním utkání jsme narazili na naše staré známé Salesiány ze Žabin, kteří lačnili po našem skalpu jako odvetě za prohru z turnaje v Katáku. Druhý díl Sladké pomsty se však nekonal. Nastoupili jsme v naší nejsilnější sestavě, stejně tak i soupeř, a rozpoutal se volejbalový souboj titánů. V bitevní vřavě na hřišti a ohlušující atmosféře v hledišti několikrát zanikl i hvizd soudcovské píšťalky. Umělou trávou osázený kurt duněl pod dělovými smeči, otrásal se rachotem vytloukaných bloků.

První set jsme vyhráli 25:17, ale hra nebyla ani zdaleka tak jednoznačná jako

skóre. Na začátku druhého setu na nás dolehla drobná krize, soupeř nás drtil pod tlakem a utekl do trháku. Podařilo se nám ale překonat krizi i tlak soupeře a stahovali jsme i jeho náskok ve skóre. Schylovalo se k dramatické koncovce, která vyvrcholila v samém závěru. Za nepříznivého stavu 23:24 rozhodly zkušenosti. Jiří Slavík dvakrát po sobě zkušeně, ba přímo mazácky zahrál balón očima, a ten padl vždy do volného prostoru mezi zkoprněnými protihráči. Vyhráli jsme tak i druhý set 26:24 a získali první body do tabulky.

Ve druhém utkání s týmem Tomášek – Srstky základní šestka šetřila síly a nastoupily čerstvé posily z lavičky. Přesto nebo právě proto jsme vyhráli hladce 25:12 a 25:21. I ve třetím zápase ve skupině proti týmu Augustin I jsme prostřídali sestavu, která však šlapala jako hodinky švýcarské provenience a zdrtili jsme augustiny 25:11 a 25:10.

V semifinále jsme se střetli s druhým týmem od Tomáška, s Fíky. Do prvního setu nastoupila v podstatě dámská sestava Martina, Monča, Klára a Míša doplněná Markem a Pavlem. Fíci plácali většinu míčů z první nebo ze druhé a naše kombinační hra na tři na ně platila. Do druhého setu jsme opět vystřídalí, zahráli si tak všichni a nikdo se neunavil přespříliš. Do finále jsme postoupili bez problémů po výhře 25:16 a 25:15.

Druhé semifinále bylo podstatně dramatictější a Žabiny přehrály Spojené reprezentace Bosonoh a Troubska až po velkém boji. Nakonec se tedy Salesiáni dočkali, když nám po prohře v základní skupině slibovali „Počkejte ve finále“. Třetí díl Sladké pomsty mohl začít.

Všechny zápasy jsme hráli na aspoň trochu stíněném hřišti 1, ale finále se hrálo na sluncem žhnutém kurtu 2, kde vadla a schnula i umělá tráva. V nezvyklém prostředí a úmorně tropických teplotách jsme se rozjížděli trochu pomaleji a začátek prvního setu nám utekl. Když jsme začali hrát, soupeř už vedl o osm bodů. Přesto jsme se rozjeli a ani náskok soupeře nás nezastavil. Ve chvíli lehce nervózním zápase jsme dotáhli boj až do koncovky a v ní až k vítězství 26:24. Ve druhém setu se opakoval náš pomalejší začátek jen s tím rozdílem, že jsme už soupeře nedotáhli a set ztratili poměrem 17:25.

K obecnstvu se postupně přidávali hráči dalších družstev, kteří již dohráli své zápasy a utvářeli tak fantastickou atmosféru. V této strhující divácké kulise se hrál

rozhodující třetí set. V něm ještě přituhlo, hra se ještě vystupňovala a urputně se bojovalo o každý míč. Hráči hnaní publikem nechávali na kurtu opravdu vše a měřit se energie vrhaná oběma družstvy do zápasu na ampéry a volty, tak jsme trhli i Temelín. Tentokrát jsme si dali pozor a nedovolili jsme soupeři získat si náskok. V nelíostné bitvě jsme si s vypětím všech sil stále udržovali mírný náskok. V konečném součtu tak několik našich voltampér navíc rozhodlo o těsném a doslova vydřeném vítězství KrPole nad Žabinami 25:22.

Po chvíli odpočinku na zotavenou se vyhlašovaly výsledky. My jsme si jako vítězové mohli vybrat ze tří nabízených cen a před pomíjivými pochutinami jsme dali přednost hodnotám trvalejším: tričkům s emblémem turnaje. Druhé Žabiny doplňovaly chybějící vitamíny z košíku jahod a slibovali, že na podzimním turnaji na domácí půdě nás už jistojistě porazí ☺. Třetí tým Bosonoh a Troubska si smlsnul na výborně vypadajícím a určitě i chutnající dortu.

Všichni bez rozdílu si pak pošmákli na výborném turnaji hraném v bezva prostředí a parádní atmosféře. Příští rok si všichni určitě celou volejbalovou hostinu zopakujeme.

Sepsal a chybami opatřil™

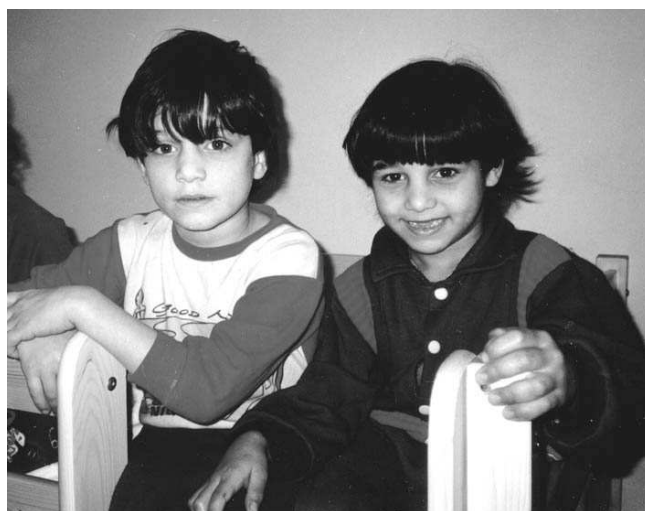
Pip

Z farní charity

JAK SE ŽIJE MATKÁM A DĚTEM V TÍSNI

V návaznosti na předchozí dvě čísla „Tomáška“, v nichž jsme vám poskytli všeobecné informace o charitě a o péči o bezdomovce, se tentokrát chceme zabývat dalším zařízením, které provozuje Oblastní charita Brno, a to *Domovem sv. Markéty pro matky s dětmi v tísní*. Je to třípatrová budova se zahradou a dvorkem v Brně na Staňkově ulici č. 47. Tento projekt vznikl na základě smlouvy mezi Magistrátem města Brna a Diecézní charitou Brno o pronájmu a rekonstrukci domu na Staňkově ulici č. 47, která umožnila včlenění tohoto domu do sociální sítě města. Projekt byl vytvořen ve spolupráci s rakouskou charitou, která má s podobnými typy zařízení bohaté zkušenosti. Domov zahájil po ukončení potřebné rekonstrukce svou činnost 1. 11. 1993 a slavnostně byl otevřen za přítomnosti Otce biskupa Vojtěcha 27. 1. 1994. Měl tehdy kapacitu 23 bytů (77 lůžek), z toho 18 bytů (66 lůžek) pro matky s dětmi, 4 byty (8 lůžek) pro starší občany z městské části Královo Pole a 1 byt (3 lůžka) pro nouzové přespání. Tato kapacita zdaleka nestačila pokrýt žádosti potřebných matek s dětmi o ubytování. Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto neobnovovat napříště obsazování 4 bytů staršími občany a zvýšit kapacitu Domova půdní vestavbou o 6 bytů (19 lůžek). Celková kapacita Domova se

tím zvýšila na 29 bytů (96 lůžek). Tato rekonstrukce probíhala za plného provozu Domova a byla ukončena 31. 9. 1997. Slavnostní otevření se konalo 12. 11. 1997. V současné době čeká Domov sv. Markéty další velká rekonstrukce. V havarijním stavu je celé sklepení. Na sanaci vlhkých sklepů budovy bude potřeba 1,4 mil. Kč.

Tolik tedy o technickém stavu a historii Domova. Pro informace o jeho poslání a o tom, jak se daří je plnit, jsme si zašli za ředitelkou Domova, paní ing. Růženou Vlachovou, které jsme položili několik otázek.

Jaké služby poskytuje Domov sv. Markéty svým klientkám?

- Především se jedná o **ubytování matek s dětmi do 18 let věku dítěte** v sociální a bytové tísní na základě žádosti, kterou projedná sociální komise Oblastní charity Brno a rozhodne o ní. Domov slouží jako přechodné ubytování po dobu, než se podaří vyřešit rodinné a sociální problémy, nejdéle však na rok a půl. První tři měsíce

jsou chápány jako diagnostický pobyt, kdy mají sociální pracovnice možnost prověřit dané skutečnosti.

- Dále je k dispozici **1 byt pro nouzové ubytování** matek s dětmi na 1 až 3 dny.
- Maminkám poskytujeme **sociální poradenství a informace** potřebné pro řešení jejich situace.
- V Domově probíhá **resociační program** pro matku a dítě, který je zaměřen na vytvoření vhodného prostředí pro rozvoj dítěte, umožňuje matce naučit se hospodařit a starat se o domácnost.
- Součástí resocializačního programu je **v dětském koutku a v tělocvičně prováděný výchovný program pro děti** všech věkových kategorií – doučování, ruční a výtvarné práce, cvičení, hry, soutěže, besídky, výlety, prázdninové pobyty a pod.
- Je možná také materiální výpomoc. V Domově je **charitní šatník pro matku a dítě** a při nouzovém ubytování poskytujeme také nezbytně nutné **potraviny**.

Co nám můžete povědět o vašich klientkách? Za jakých okolností se na vás obracejí se žádostí o pomoc? Jsou jejich problémy obdobné nebo různého druhu?

Lze konstatovat, že narůstá počet matek s nezletilými dětmi, které se z nejrůznějších příčin dostávají do situace pro ně vlastními silami neřešitelné. Klientky Domova mají jedno společné: obtížná životní situace se odráží na jejich psychice, a to má následně neblahý vliv na jejich

děti. Některé přicházejí do Domova přímo z porodnice. Nemají žádné zázemí, protože do 18-ti let žily v dětských domovech. Vlastní rodinu vůbec nepoznaly a samy se v mladém věku staly svobodnými matkami. Neovládají domácí práce, nedokáží hospodařit s finančními prostředky, jednat s úřady a už vůbec ne vychovávat svoje děti. V jiných případech je třeba řešit momentální situaci, kdy jsou v rozvodovém řízení a partner matku různým způsobem vydírá. Dočasné umístění v Domově sv. Markéty dává možnost řešit vzniklý problém v širších souvislostech a zainteresovat příslušné orgány.

Víme, že hlavní zásada Domova vychází z vědomí důležitosti přirozené rodiny pro zdárný rozvoj dítěte. Proto se snažíte vytvořit pro klientky a jejich děti prostředí plné lásky a vzájemného porozumění. Můžete nám říci, jak se vám to daří, a zda vznikají skutečně dobré vztahy mezi klientkami a pracovníci Domova, které by vám umožnily sledovat další osudy klientek po odchodu z Domova?

Ke každé mamince i dítěti přistupujeme jako k člověku, kterému je třeba maximálně pomoci podle našich možností a schopností. Problém je v tom, že pracujeme s lidmi, kteří k nám přicházejí různě zranění. Buď zažili zklamání ve vztahu ke svým nejbližším, nebo vůbec nepoznali, co je to funkční rodina. Z toho plyne určitá nedůvěra, kterou je třeba překonat. Teprve potom můžeme našim maminkám pomoci. Některé naváží během svého pobytu u nás

přátelské vztahy s našimi pracovníci a do Domova se rády vracejí na návštěvu, podělit se o své radosti i starosti. Často se však setkáváme s tím, že maminka, která vyžaduje velkou péči a všichni jí věnujeme spoustu času, se s námi při odchodu z Domova ani nerozloučí.

Jak je to s duchovním životem v Domově? Dochází tam kněz? Jak prožíváte s klientkami a jejich dětmi různé svátky během roku? Můžete nám např. popsat, zda a jak jste oslavovali letošní Svátek matek?

Převážná většina našich zaměstnanců jsou věřící lidé, kteří vědí, že bez Boží pomoci bychom práci v Domově nebyli schopni zvládnout. To, že nás spojuje nejen pracovní prostředí a společné úkoly, je podle mého názoru základem a velkým darem. Pokud jsou u nás maminky, které mají zájem o duchovní vedení pro sebe a své děti, nabídneme jim kontakt na duchovního správce nejbližší farnosti nebo je možné i určité vedení přímo v Domově. (Tři z našich zaměstnankyň jsou katechetky a mají víceletou zkušenost s výukou náboženství.) Slavení svátků patří k nejkrásnějším chvílím v našem Domově. Zvláště na Vánoce jsme se připravovali celý advent. Maminky i děti vyráběly dárky pro sebe navzájem pod vedením instruktorek, probíhal kurz vánoční suché vazby i ozdob z přírodních materiálů. Uspořádali jsme také prodejní výstavku, kdy mohli naši hosté a příznivci s námi prožít pěkný večer při hudbě dívčího kvarteta a chlapeckého tria za ZUŠ Střelice.

Svátek matek spolu s našimi maminkami oslavili hosté ze státních úřadů, s nimiž spolupracujeme, popřát přišli také zástupci médií, radost nám všem udělal koncert komorního orchestru ze ZUŠ Střelice. Na přípravě a organizaci se podíleli naši dobrovolníci z církevní stř. pedagogické školy v Brně a vysokoškolské studentky.

Alespoň jeden statistický údaj pro naše čtenáře: Kolik klientek prošlo Domovem za 6 a půl roku jeho existence?

Ze dobu existence Domova využilo jeho služeb asi 300 klientek. Většina zde byla ubytována a využila sociální program, ostatní potřebovaly krátkodobou pomoc

formou nouzového ubytování. Co se týče využití charitního šatníku a sociálního poradenství, neexistují statistické údaje za celou dobu trvání Domova.

Mohla byste nám stručně popsat příběh některé z vašich klientek, který by dodal našim čtenářům chut' podílet se i nadále modlitbou a peněžními dary na vašem úsilí?

Nedávno jsme u nás poskytli pomoc svobodné mladé mamince s několikaměsíčním chlapečkem. Nepoznala dobré rodinné zázemí. Její vlastní máma žila s více muži, děti v rodině měly různé tatínky. Navíc rodiče chodili často domů opilí. Z toho důvodu musely být děti umístěny do dětského domova. Pobyt v tomto zařízení je možný pouze do osmnácti let. Tak jak to bývá u mnoha mladých žen, po odchodu z dětského domova si najdou přítele a brzy s ním čekají dítě. Nemají žádné zázemí, přítel se s nimi rozejde a mladá žena nemá kam jít. Navíc si ani nedokáže s narozeným dítětem poradit. U nás je možné se těmto maminkám maximálně věnovat. Sociální pracovnice jim poradí, jak zařídit vše potřebné v jednání se státními úřady a zkušené instruktorky nahradí radou a pomocí vlastní mámu. Mladá maminka během krátké doby zvládla vše potřebné, aby se dokázala o chlapečka dobře postarat, a ještě než jí skončila doba pobytu u nás, dostala od příslušné městské části byt. Všechny příběhy našich klientek ovšem nekončí takhle optimisticky. Kdybychom však aspoň některým pomohli k tomu,

aby mohly začít znovu a lépe, stojí zato tuhle velmi náročnou službu dělat. Jsme rádi, že nás podporuje mnoho dobrých lidí, nejen finančními dary, ale také modlitbou a obětí. Jsou tak našimi spolupracovníky na dobrém díle, i když je často osobně neznáme.

Ještě bychom se chtěli zeptat, kdo a jakým dílem hradí provozní náklady Domova sv. Markéty.

Domov je financován dotacemi z MPSV, Magistrátem města Brna, ÚMČ Brna, dále získáváme dary od sponzorů, z různých benefičních a propagačních akcí, z podpůrných fondů ze zahraničí a od drobných dárců. Od prvních dvou uvedených institucí dostáváme asi dvě třetiny finančního zabezpečení.

Děkujeme za čas, který jste nám věnovala, a na závěr připomínáme:

- Matky, které se ocitnou v tísní, se mohou obrátit přímo na sociální pracovnice Domova sv. Markéty (tel.:05/41 24 00 88). Ti, kdo chtějí podpořit provoz nebo rekonstrukci Domova sv. Markéty, mohou zaslat peníze na číslo účtu 2008247-621/0100, variabilní symbol 105. Kromě finanční pomoci lze také darovat čisté a zašité dětské oblečení pro mladé ženy a děti do šatníky Domova.

Za všechny dary předem děkujeme a pracovnícím Domova přejeme a vyprošujeme, aby jim jejich práce přinášela co nejvíce radosti.

*Za „Tomáška“ se dotazovali
Kadourkovi*

Irán(7)

jak jsme prodlužovali víza

Představa demonstrace dobré vůle byla ovšem pro íránskou byrokracii natolik odporná, že s ní nechtěli mít nic společného, a i přes naléhání místního prominenta, podporovaného vrátným a zevlujícím vojákem, trvali na svém. Poděkovali jsme americkému Íránci za jeho snahu a odebrali se zpět do hotelu, který nám sloužil jako základna. Tam jsme seděli ve dvoře a propadali trudnomyslnosti. Vítek začal se zájmem studovat mapu Turecka, aby si

udělal představu, kde strávíme dny tureckého vyhnanství.

Zbýval nám už jen jeden kontakt na pana X v Teheránu, který zařídil Keprník přes známé svých známých. Pan X se informoval na ministerstvu v Teheránu a řekl, že tam by to prodloužení snad šlo zařídít. Povzbuzeni na duchu jsme mu odfaxovali kopie pasů a vydali se na nádraží, abychom se co nejdříve dostali do Teheránu a mohli ho osobně podpořit v jeho boji za naši věc.

Po krátkém rozloučení s majitelem hotelu jsme vyrazili na nádraží, kde se ukázalo, že všechny autobusy do Teheránu jsou obsazeny. Během usilovného shánění lístků jsme v jedné kanceláři narazili na hochu, který se nějak dozvěděl, že máme problémy s vízy, a který nám lístky zařídil. Pravděpodobně nám prodal lístky, které měl zamluvené někdo jiný. Jinak si nedokážu vysvětlit, proč na něj ti lidé tak křičeli.

Do Teheránu jsme dorazili navečer. Na nádraží už nás očekával náš hostitel, který o nás během pobytu v Teheránu pečoval přímo vzorně. Zařídil nám ubytování a

pro přesun najal dva taxíky. Byla to divoká jízda. Náš taxikář byl rychlejší, ale nevěděl, kam to vlastně má jet. Proto se neustále otáčel dozadu a kontroloval, zda jede správně. To se málem stalo osudné jednomu dědovi, který si to hrnul na pionýrovi v nejrychlejšímu pruhu a který se najednou rozhodl přejet přes tři pruhy do toho nejpomalejšího, což bez zbytečného upozorňování učinil. Minuli jsme ho o pár čísel a tím narušili jeho psychickou pohodu. Na červenou jsme zastavili v jedné řadě s dalšími pěti auty. Pruhy byly jenom čtyři, ale kdo by to počítal, že? Hlavní bylo stát na startovní čáře a vyrazit co nejdříve. Podobných lokálních zajímavostí silničního provozu bylo nepočítaně a doporučuji je zkoumat přímo na místě. Každá jízda v Teheránu je nezapomenutelná. Jestli jste znudění a život pro vás zevšedněl, nastupte v Teheránu do taxíku a řekněte, že spěcháte.

Neděle 15. 8.

Po ránu jsme s naším hostitelem vytáhli do boje s úřednicko-vojenskou hydrou. V jejím doupěti jsme nenápadně předběhli hodně čekajících Pákistánců a Afghánců a dostali se do místnosti, kde jich bylo ještě víc. Pan X pro nás vybojoval formuláře, které jsme vyplnili a i s pasy odevzdali. To už bylo jasné, že prodloužení získáme a že budeme moci zakončit expedici výstupem na Mt. Damavand (5 671 m), nejvyšší sopku Asie.

K hoře jsme vyrazili po poledni a do základního tábora (vesnice Reine) jsme se

dostali kolem čtvrté hodiny. Odtud jsme jeli s místním vydřiduchem, který provozoval kyvadlovou dopravu mezi Reine a druhým výškovým táborem (cca 3 000 m), do kterého nás přivezl v pět hodin. Z něho jsme se vydali pěšky do třetího tábora (Shelter III.) ve výšce kolem 4 000 m. Podle průvodce trvá cesta k němu zhruba 4 hodiny, takže bylo jasné, že vlastní hledání boudy bude probíhat za šera, a v případě neúspěchu stavba stanu za tmy. Kolem osmé hodiny večer byla v houstnoucím šeru zahlédnuta tyčkovitá konstrukce, k níž jsme dorazili přesně v devět hodin. Ve správnou dobu na správné místo. V nalezené boudě byli tři Íránci, kteří chtěli stejně jako my vyrazit následujícího rána k vrcholu.

Má očekávání, týkající se přípravy večere, se nesetkala s takovým ohlasem, jaký jsem očekával, a proto se nevařilo. Byla vybrána strava prostá, zato výživná (müsli). Zájem byl minimální. Dosažená výška se už začala projevovat, i když

nechutenství nalomených kamarádů se nevztahovalo např. na čokoládu.

Koala navrhl malou vycházku před usnutím pro lepší aklimatizaci, což mi připadlo jako dobrý nápad. Byl jsem jediný. Vyšli jsme před chatu a během měření teploty se rozhlíželi ve tmě. Na jihu byla vidět světla nočního Teheránu, na protějších svazích světla horských vesnic. Když teploměr ukazoval 6°C, rozhodli jsme se s Koalou, že to nám stačí, a vycházku ukončili. V budoucnu jsme strávili noc.

Pondělí 16. 8.

Kdo chce dojít na vrchol hory, dokud ještě není zahalena v mracích, měl by vstát kolem třetí hodiny ráno a vyrazit. V noci jsem se několikrát probudil a poslouchal, jak venku fouká dost silný vítr, a třetí hodinu jsem proto raději zaspal. Jiní naopak moc nespali, ale nebylo to proto, že by se nemohli dočkat výstupu. V řídkém vzduchu jim nebylo moc dobře. Dokonce i ti Íránci se k ničemu neměli, takže vítr, znechucený marným úsilím, přestal foukat ve chvíli, kdy jsme lezli ze spacáků.

Bylo krásné horské ráno, když jsme začali stoupat vzhůru. Cestou se výprava rozdělila na dvě části. Trojice Keprník, Klokan a Vítek se odpojili ve výšce kolem 4 600 m, Koala s Okapem a se mnou pokračoval výš. Někde u ledopádu nás předběhli Íránci – spolunocležníci. Bylo to ve výšce kolem 5 000 m a my jsme se rozhodovali, jestli to neotočíme. Už hezkou chvíli se kolem vrcholu hromadily tmavé mraky, a když zahřmělo, usoudili jsme, že hor jsme

si už užili dostatečně a zahájili sestup. Pozdě! Po pár krocích před nás sjel blesk. Svalili jsme se na zem a doplazili se ke kameni, o kterém by se dalo prohlásit, že byl převislý. Lepší ochrana před bleskem nás nenapadla. (Máte-li nějaké zkušenosti, napište.)

Blesky blýskaly a začaly padat drobné kroupy, které na nás roztávaly, studily a vyvolávaly v nás smíšené pocity. Asi po 15 minutách se bouře přesunula za zábavou na severní svah a napětí opadlo. Shora utíkali tři Íránci, aby se pochlubili těm třem považovatelům, že měli na holích a cepínu Eliášovy ohně (tj. taktní upozornění, že se dotyčný nalézá na správném místě v nesprávnou dobu). Zvedli jsme se a pokračovali s nimi dolů. Nejstarší z nich se v místních svazích vyznal, a tak nás nevedl cestou, kterou jsme přišli, ale víc vpravo štěrkovištěm, ve kterém se sestup značně urychlil. Na každém kroku se noha svezla se štěrkem, a tak jsme čtyřhodinový výstup sešli za dvě hodiny.

Skupina Keprník & Klokan & Vítek se také nenudila. Těsně po jejich návratu do chaty se začali trousit první turisté z 2. tábora a osli s jejich zavazadly z téhož místa. Pro unaveného a zmoklého Íránce nebylo většího blaha než rozvalit se do našich rozprostřených spacáků. Když ho vykázali, přišel druhý a udělal totéž. Naši kamarádi pochopili, že budou muset hájit spacáky vlastními těly, a tak jsme je po příchodu našli, jak spokojeně odpočívají ve vodorovné poloze. Mezitím se chata začala plnit a plnit se nepřestala. Večer už

tam mohlo být přes 50 Íránců. Na dřevěné desce, kde jsme předcházející noci spali 4, nás tuto noc spalo všech 6 i s batohy. Přesto někteří příchozí měli pocit, že se nemístně rozvalujeme. Do jedenácti vládla v íránských kolektivech družná zábava, ve tři hodiny ráno se začali vypravovat první turisté na cestu k vrcholu. Ti poslední odešli před sedmou. Byla to noc plná vášní.

Úterý 17. 8.

Ráno jsme byli polomrtví. Z mlh však vstal jasný den a před námi byla cesta dolů, takže se nálada postupně zlepšovala. Hned po snídani jsme opustili Shelter III. a vydali se zpět k civilizaci. Cestou dolů nás míjel početný dav mladých lidí stoupajících vzhůru. Další den jsme se v Tehran Times dočetli, že to bylo 150 studentů univerzity Džihád, kteří se při příležitosti 20. výročí založení školy rozhodli vystoupit na vrchol. Uplynulá noc v Shelter III. byla spíše noční můrou, ale jak vidno, nikdy není tak špatně, aby nemohlo být hůř.

Sestupovali jsme svižně a brzy se dostali do míst, kde bylo možno odložit kulicha a jiné, již nepotřebné vrstvy. Taky jsme se vyfotili s vrcholem v pozadí a snědli poslední čokoládu.

Pěšky jsme pokračovali i z tábora č. 2 do vesnice Reine, odkud jsme před dvěma dny vyrazili. Cestou sprchlo. V Reine jsme se rozhodli počkat na autobus a odháněli místního otrapu, který nabízel odvoz autem svého kamaráda a přitom drze tvrdil, že je to velmi výhodná nabídka. Po příjezdu autobusu pohovořil s řidičem a po rychlém

odjezdu autobusu nám namlouval, že už nebyla volná místa.

Za těchto okolností jsme přehodnotili svůj postoj k jeho nabídce a docenili její výhodnost. Íránec rychle splášil kamaráda, který vzápětí přistavil svůj kočár. Byl to typický americký bourák – řazení u volantu, vpředu sedadlo po celé délce vozu, za ním další a za ním íránský zlepšovák – další sedadlo, tentokrát obrácené zády ke směru jízdy. Jediný funkční přístroj na palubní desce byl měřič benzínu. Přesto auto vyvíjelo solidní rychlost, a dokonce předjelo několik jiných samohybů.

V Teheránu se nás opět ujal náš íránský hostitel. Nebudu popisovat, jak dobře jsme se měli, protože by Ti to, milý cestovateli, bylo jen k zlosti. Na takovou úroveň se nikdy nedostaneš, tak jako bychom se na ni nevyšvihli ani my, nebýt byrokratických obstrukcí.

Středa 18. 8.

Ráno jsme si vyzvedli pasy s prodloužením a ještě ten den jsme chtěli vyrazit k tureckým hranicím, abychom měli jistotu, že stihneme autobus, odjíždějící v sobotu z Istanbulu. Náš hostitel, znalý místních poměrů, nám zařídil lístky za \$11 do autobusu, jehož parametry mohly směle soupeřit s evropským standardem. Naložili jsme batohy do zavazadlového prostoru a čekali na odjezd. Místo řidiče přišel zaměstnanec dopravní společnosti a sdělil nám, že Turecko kvůli zemětřesení uzavřelo hranice.

příště cesta domů

Pojďme si hrát!

prázdninová stránka nejen pro děti

BUDEŠ ČÍST NEBO POČÍTAT?

V Ča100lovicích, 100 metrů od 100leté 100doly, 100jí 100h. Ke 100hu, kde ro100u kapu100vé hlávky, ča100 100upá pu100u ce100u či100tná 100nožka. Je to ce100vatelka. Ne100jí o mě100, i když je v něm hi100rický zámek.

Když 100nožka po100upí hu100u poro100vou částí až do pro100ru růže 100listé, chvíli po100jí pod 100nkem. Růži 100listou vypě100val pro100vlasý li100noš 100klasa, který umí 100procentní 100jku na 100le, jak tvrdí jeho pes A100r. 100jí prý jako 100žár. Jinak o 106 roznáší zásilky i za mě100. Chodí s tlu100u kabelou a tranzi100rem za 100vku. Li100noše 100klasu jednou 100povala 100nožka. Pak napro100 vyčerpaná, 100čená u 100ky do klubička, pro100nala celý li100pad. 100jí mi to 100pování za to? Ne100jí, řekla si 100nožka. A od té doby 100upá jen pu100u ce100u kolem 100leté 100doly ke 100hu.

JAK UVAŽUJÍ NAŠE ZVÍŘÁTKA

Nikdo mě nemůže napálit. Jsem už pálená.

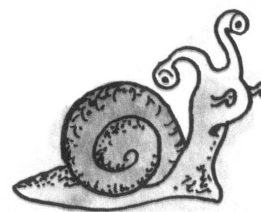
Sova

Mám dobré vychování, než vejdu, zaťukám.

Datel

Co je mi platný hřeben, když se nemůžu učesat.

Kohout

Můj domeček je bez příslušenství, čtvrtá kategorie.

Hlemýžď

Když je nejhůř vezmu do zaječích.

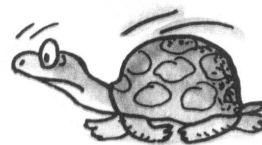
Zajíc

Jsem ráda, že se nemusím obouvat!

Stonožka

Hlavně musím dávat pozor, abych nenaletěla.

Sojka

Jen abych nepřekročil povolenou rychlost.

Želva

Nejdřív je třeba ZAKÁZAT RYBAŘENÍ.

Žížalka

Vůbec se mi nelíbí konec pohádky o Kar- kulce!

Vlk

Kam se na nás lidi hrabete!

Krtci

L E P O R E L O □ E T N Í H O □ E S A
V l a h ý □ á n e k □ o n ě l □ ř e s e m,
L e h c e □ e t ě l □ e t n í m □ e s e m,
U ž □ š á č k ů m □ s p a l □ š i,
D o p ř á l □ o u š e k □ o b r ý m □ u š í m.
M o u d r ý □ ě s í c □ ž i k a l □ í l e,
B l í z k o □ l e d y □ ř í z k y □ í l é ...

P o □ ů l n o c i □ o m a l o u č k u
K o u l e l □ r t e k □ e □ e ř í č k u
J e z e v c o v i □ e ř a b i n u.
Č í h á m, □ e k á m □ e r t o v i n u,
Š e p t l □ e s t k r á t □ í b a l □ n e č e k.
K a m a r á d e! □ ř í č e l □ ř e č e k,
H e l e, □ l o u p ý □ a v r a n □ o p s á
P r v n í □ t a č í □ o l k u □ r o □ s a!

N e r u š t e □ á s, □ e z d v o ř á c i,
Ž a d o n i l i □ a b í □ á c i,
U t i c h n ě t e, □ l e h n ě t e,
S p o k o j e n ý m □ p á n k e m □ p ě t e.

H n e d l e □ l u c h n e □ l o m o z □ r a v ý,
T i c h n o u □ e n k é □ ř á s n ě □ r á v y.
R o z e c h v ě l o u □ o s o u □ a n n í
C i n k á □ v r č í □ v r l i k á n í ...

Nezapomeňte o prázdninách na ranní cvičení!

